

MUSSOLINI FORLATER SCENEN.

Et gammelt ord sier at det er godt ikke å komme for høyt på rangens stige, for da blir ikke fallet så dypt. Det er mulig noe slikt svirret rundt i Musses hjerne, da han ble leiet ut til den ventende bil for å bli kjørt i "beskyttelsessvaretekts". Og sjeldent har verden sett et så glimrende eksempel på hvor skjør en såpebuble er. Også den kan vokse seg stor og vakker, men så sprekker den, og da er det slutt, absolutt slutt.

Noen hver av oss har vel lurt på om det var så bra i Italia under fascismen som man skrøt av. Vi tenkte nok at folket ~ den brede masse ~ der, som i andre diktaturland, led av "åndenad" og lengtet etter frihet og de demokratiske goder, men vi trodde at diktaturets makt etter over 20 års regjering var så godt optømret at det i alle fall ville koste "blood, sweat and tears" i ganske store mengder for å fjerne osidet. Og så ryker det hele sammen som en kort-haug, ennå før motstanderen har fått fot-feste på fastlandet, og selveste storpampen Musse pigger av som en president i en syd-amerikansk stat under den årlige revolusjon.

Indias quisling heter som kjent Subhas Chandra Bose. Ifølge "Aftenposten" torsdag aften 24. juni 1943, holdt denne fransynte herre en tale i japansk kringkasting om Italias uovervinnelighet. Etter å ha nevnt at han gjennom mange år har kjent til Duce, uttalte han følgende:

Det er uforståelig at engelskmennene og amerikanerne ikke har lært å forstå det italienske folks ytelser og dets karakter og temperament, enda de har besøkt landet ne noen uttalelser av herr Bose om dagens Italia. Muligens har han ikke blitt oppmerksom på de små forandringer som er skjedd den senere tid. Sannsynligvis sitter han på sitt kamm er og skriver nye taler om de andre akspartnere.

Men tilfellet er allikevel ganske betegnende. En hvilken som helst politisk kvakksalver kan finne godt og innbringende arbeid i den totalitære presse, når man er elev av Goebbels' teorier.

I "Aftenposten" for fredag 14. mai 1943 (og sikkert også i alle andre "norske" avisor for samme dag) finner vi gjengitt en samtale mellom Tysk Telegrambyrå og den italienske ambassadør i Berlin, Alfieri. Det blir for langt her å gjengi hele det strålende opus, men vi nekter oss ikke fornøyelsen av å komme med et lite utdrag:

"Minst 300.000 mennasker var til stede da il Duce talte og de mottok hans ord "Vi skal vende tilbake til Afrika" med stormende begeistring. Det italienske folk betrakter i denne avgjørende tid il Duce som legemliggjørelsen av sitt eget vesen, fortsatte ambassadør Alfieri. Det føler seg som en eneste stor familie og preges fullständig av fascismens revolusjonende ånd"... Og rosten i samme dur.

Det kan kanskje synes å være "billig vits" å gjengi dette i dag, men vi har en dypere mening med det. Vi vil at alle som leser de "norske" avisene i dag, om Tysklands ustanselige forsvarsseire, omgrupperinger, faste holdning, tillit til der Führer, unedde reserver, Europas resurser etc.etc., skal forstå at alt bare er propaganda, ikke sannhet. Det er reklamestoff slik som nazistene gjerne ville det skulle være, og som de håper det vil bli. Men varen er dårlig og reklamen usann, derfor går det elendig med hele bedriften. Den står alt på falittens rand. Og imens venter vi så gjerne en stund, til nye og bedre varer kommer på markedet.



så ofte. Det er bare dette dårlige kjennskap til italienske forhold som kan forklare at de i dag tror å kunne bryte folkets moral med sin agitasjon og bombeterror. Sålvkjennen jeg det italienske folk tilstrekkelig til å forstå hvilken skuffelse fienden står overfor. Hva som enn vil komme, står det italienske folk samlet bak sin farer og med sammenbitte tanner vil det kjempe til sciren er vunnet. Uansett krigens varighet kan bare en ting inntrefte, nemlig absolutt seier for tremaktpaktens stater og deres forbundne."

Det har senere ikke vært mulig å fin-

TILBAKEBLIKK PÅ MUSSOLINI.

DET ER LENGE SIDEN DIKTATORENS TOME SKRYT AVTVANG LONDON EN SKREKKBALNNET BEUNDRING:

I det følgende gjengis noen utdrag av Mussolinis taler i tiden 1936-43. Hensikten med utvalget har vært å få uttalelser som dagens stilling har gitt ny aktualitet. Alle sitater fram til 1940 er direkte oversatt fra standardoppagene av diktatorens taler og skrifter, "Scritti e discorsi" (Milano 1932-39), det siste fra "Archiv der Gegenwart".

1. mai 1936 marsjerte de italienske tropper inn i Addis Abeba. Mussolini ferkynne Jerved det romerske imperiets gjennopptåen og utropte Viktor Emanuel til keiser av Abessinia. Så snart sanksjcnene hadde fått hevd sommeren 1936, innledet Mussolini den militære intervensjon i den spanske bürgerkrig, som etterhånden skjenket seier til opprøreren Franco. I oktober 1936, i en tid med tiltakende spenning, mottok Mussolini 13.000 unge fascisters hylding i Rom. Han ytret følgende til dem:

Unge fascister! Jeg skjenker dere min aktelse for den strålende måte hvorpå dere har gjennomført deres oppmarsj og for den disiplin som dere har gitt bevis på i disse dager, til tross for at regnet har gjort det vanskelig for dere. Er dere redde for vann? - (Et dundrende "nei" var svaret.)

Dere frykter altså ikke vannet. Men dere er kanskje redde for ilden? (Et nytt rungende "nei" lyder, etterfulgt av iherdige bifallsytringer.)

Er dere rede til å ofre døres armer og deres blod? - ("Ja", svarer massen.)

Kan imperiet regne med dere? - ("Ja", reper etter massen unisont.)

Ja er dere verdige til å kjempe på sværtskjorte-revolusjcnens ærerie skanser.

ITALIAS 8 MILLIONER BAJONETTER:

Den 24. oktober 1936 talte Mussolini til folket i Bologna. "Vepnet fred" var talens overskrift. Men bør særlig hefte seg ved følgende uttalelse:

Ved slutten av fascistrevolusjonens 14. år, og på terskelen til det 15. løfter jeg en olivenkist i våret. Men vår oppmerksom på at denne olivenkist stikker fram av en skog av 8 millioner bajonetter som er vel hvøsset og som føres av unge uforferdede menn.

Den 1. november 1936 holdt Mussolini tale på Piazza del Duomo i Milano. Diktatoren hadde fått innleddet et intimt samarbeide med Tyskland, og sto i begrep med - sammen med Hitler - å anerkjenne general Franco:

Det finnes ikke, og har heller aldri eksistert noen kollektiv sikkerhet. Et verdig folk skaffer seg selv sin kollektive sikkerhet innen sitt lands grenser, og det vegrer seg for å overlate sin skjebne til en tredjemanns usikre hånd. En annen talemåte som en må avvise er "den udelelige freden". "Den udelelige freden" kan ikke ha noen annen mening enn at krigen er udelelig. Men folket vegrer seg - og med grunn - for å slåss for interesser som ikke berører dem selv. --- Om Middelhavet er en trafikkåre for andre makter, så er det selve livet for oss italienere. Jeg har tusen ganger sagt - og jeg gjentar nå for denne forsamling - at vi ikke har til hensikt å true denne trafikkåre. Vi har ikke til hensikt å avtryte den, men på den annen side krever vi at vårevitale rettigheter og interesser der respekteres.

UMULIG Å GJØRE LANDSTIGNING PÅ SICILIA!

Det knytter seg store aktualitetsinteresser til en tale vedrørende Sicilias militære stilling m.m., som diktatoren holdt den 20. august 1937 i Palermo. Ikke mindre enn 500.000 mennesker skal ha overhørt denne merkelige tale:

Før deres øyne har dere sett det vokse opp en militær beredskap på denne øy, både til lands, til sjøs og i luften. Bare det største vannvidd skal få noen til å tenke på å foreta en invasjon her. Ikke en eneste soldat kommer til å stige i land her! (Bifall.)

Mot slutten av september 1937 avla Mussolini et besøk i Tyskland. Den 28. samme måned holdt han en tale til det tyske folk på Berlins stadion. Han ytret da blant annet:

Kamerater! Min tale nærmer seg slutten. Dere og jeg driver ikke utenfor våre grenser - men propaganda i ordets banale forstand, med henblikk på å vinne tilhengere. Men vi holder på at sannheten har en stor gjennomslagskraft, og at den til sist skal triumfare. Europa kommer til å være fascistisk imorgen, - ikke som følge av vår propaganda, men på grunn av utviklingens egen logikk.

Det er nå 20 år siden deres store leder sendte ut den reisningsappell som skulle bli hele det tyske folks stridsrop: "Deutschland erwache!" Tyskland har våknet, Det tredje Rike er blitt til.

Jeg vet ikke om Europa overhode kommer til å våkne, eller når dette eventuelt kommer til å skje. Før - som det ble sagt på partikongressen i Nürnberg - hemmelige krefter arbeider på å frambringe krig såvel innenfor som utenfor våre grenser. Det avgjørende er dog at våre to folk, som tilsammen utgjør en sterk, stadig voksende masse på 115 mil. mennesker, bindes sammen av ubrytelig besluttsomhet.

DEN ITALIENSKE FLÅTEN KOMMER IKKE TIL Å BLI LIGGENDE I HAVN:

Mussolini fortsatte uavbrutt å befeste alliansen med Tyskland. Han trådte ut av Nasjonenes forbund, undertegnet den tysk-japanske anti-komminternpakten og prisga Østerrike i mars 1938. Kort etterpå - den 30. mars 1938 - holdt diktatoren en tale i senatet i Rom, hvor han inngående skildret Italias militære resurser og ga et klart tillede av disse:

I de siste år som har vært så rike på hendelser, har vår flåte gitt bevis på sin soliditet og kraft. Den spilte en viktig rolle under kampene for imperiets erobring. Våre sjøoffiserer, fra de høyeste til de laveste, kjenner vel sine oppgaver og er beredt til å løpe hvilken som helst risiko.

Til dem, som når det er tale om marinens strategi, uttaler at krigsfartøyene sannsynligvis også i kommende krig vil bli liggende i havn, - slik som tilfellet var under verdenskrigen - svarer jeg at for Italias vedkommende vil en ikke gå fram etter det system. ... Den hårde lærepenger vi har fått, har sammen med den pågående politiske utvikling i Italia fostret en viden, som jeg er tilbøyelig til å kalle "marin" i ordets imperielle betydning. Flåtens menn er vant til taushet, tålmodighet, nøysonhet og risikoer. Italia kan regne med deres mot, deres dyktighet og offervilje. Det italienske flyvåpen er i dag et av de beste i verden. - Vårt flyvåpen består av flere tusen maskiner, som nester alle er helt moderne. Våre fly av merket CR 32 har under luftkrigen i Spania forårsaket alvorlige ødeleggelsjer på maskiner av typene Curtiss og Rata, til tross for at disse er hurtigere. De italienske flygere, offiserer og underoffiserer omgis nå av legendens glorie. Hva de har utført, og fortsatt utfører i krig og fred, har vakt almen beundring. Deres fagmessige dyktighet og deres forakt for farene har ikke sin like i hele verden. Flere hundre av våre flygere har allerede vunnet erfaringer i to kriger. Vi hadde begynt å tillærme vår luftkrigsteori allerede før vi begynte å lære den bort i våre flykrigsskoler. Druhets oppfatning av framtidens luftkrig forekommer oss profetisk, siden den er blitt befridd for alle polemiske følelseselementer. Luften er føres på en slik måte at den bringer farvirring i fiendens anordninger, slik at den behersker luftrommet og knekker den fiendtlige sivilbefolknings moral. Bombeteknikken er også blitt forbedret, slik at mulighetene for å treffe selv bevegelige mål nå er større. Luften kommer til å spille større og større rolle i morgendagens krig.

"FREDSÅRA" UTLOVES ETTER MÜNCHEN:

Under den tysk-tsjejkiske krig høsten 1938 trådte Mussolini fram og støttet sin forbundsfelte. På denne måte ble det lettere for Hitler å skremme ikke bare Tsjechoslovakiet, men også Storbritannia og Frankrike til underkastelse. Etter at Tsjechoslovakiet på Münchenkonferansen den 29-30. september 1938 var blitt oppstykket og lammet, yttet Mussolini (4. november) i en tale fra Palazzo Venezias balkong:

På 20 års-dagen etter den av fascistene velsignede seier (over Østerrike i den første verdenskrig) innledes nå den sanne fredens tidsalder, som kommer til å skjenke rettferdighet til alle. (Folket roper med én munn: "Det er Din fortjeneste, Duce!") ... Det blå på Europas himmel viser en tendens til å utvide seg. Ansvarsbevisste menn arbeider for dette mål. Allikevel vil det være uklokt og lite fascistisk å hengi seg til en overdreven eller forhastet optimisme. Det finnes menn som drømmer med åpne øyne om en risikabel og umulig revansj, enda de vet med seg selv at de er beseiret av aksens rettlinjede, i sannhet fredelige, europeiske og humane politikk. Det er for disse skyld, mine kamerater, at vi må sove med hode mot ranslen, likesom vi gjorde i skyttergravene.

NEVILLE CHAMBERLAIN HYLDER:

I januar 1939 dro den britiske premierminister sammen med utenriksminister Halifax til Rom for å bli enige om ivirksettelsen av en tidligere truffet britisk-italiensk Middelhavsværenskomst. Denne britisk-italienske överenskomen var blitt truffet mens den italienske intervensjon i Spania var på det livligste. De britiske "tories" hadde den gang ennå alle slags illusjoner om fascist-diktatoren.

Mussolini uttrykte den 11. januar 1939 sin beundring for Chamberlains raske inngripen ved Tsjechoslovakias likvidering, under en måltid i Palazzo Venezias bankettsal:

Deres forståelsesfulle ånd, den beslutsomhet hvormed De personlig medvirket til en rettferdig løsning av de problemer som i september i fjor tyget vår verdensdel, den seighet hvormed De har fulgt Deregs freds- og forsoningspolitikk - alt har stadig vunnet den mest oppriktige beundring i dette land, som alltid har trodd på en fred grunnet på

rettferdighet, som har vært og er det endelige mål som det fascistiske Italias politikk har siktet og sikter mot. De italiensk-britiske avtaler som nylig har trådt i kraft, har ført forbindelsen mellom Italia og Storbritannia over på en solid basis. Det har ikke bare gjenreist vennskapet mellom begge våre land på et nytt enighetsplan og i Middel havets og Afrikas nye virkelighet, men det har også åpnet en vei for et nytt samarbeid, som vi håper skal bli varig og fruktbringende, og som kommer til å vise seg å være et nødvendig element for Europas fred. --- Idet jeg uttrykker mine mest oppriktige og vennskapelige følelser for Deras Excellence personlig, hever jeg hermed mitt glass for Hans Majestet Kongen av Storbritannia, Irland og dominiens på den ammen side av havet, for Deras egen velferd, samt for nasjonens storhet og blomstring.

Chamberlain som var aldeles dupert av Mussolini, forsto overhode ingen ting, men han uttrykte i en meget velvillig svartale forhåpningen om at Italia og Storbritannia sammen skulle kunne sikre Europa en varig fred.

Det tysk-italienske samarbeide ble stadig intimere. Under et møte mellom Ribbentrop og Ciano i Milano, ble det utarbeidet en alliansetraktat, den såkalte "stålpakten". Noen dager senere, den 14. mai 1939, berørte Mussolini den tyske alliansen i en tale i Torino. Han antydet der at krigen ville komme, hvis ikke de tyske og italienske krav ble tilgodesett. Mussolini krevede Tunisia og Djibuti, samt kontroll av Suezkanalen. Fascistdiktatoren sa bl.a.:

Går vi mot fred eller krig? Det er et alvorlig spørsmål for alle, men spesielt for dem som på det gitte tidspunkt må ta ansvaret for de beslutninger som skal treffes. - Jeg skal nå selv besvare spørsmålet ved å si at etter en kald og objektiv undersøkelse av stillingen, synes det som om det før nærværende ikke skulle finnes tilstrekkelig store eller alvorlige spørsmål i Europa som rettferdiggjør en krig, som ganske logisk vil gå over til å bli en verdenskrig. Det finnes visse knuter i den europeiske politikk, men for å løse disse er det slett ikke nødvendig å gripe til sverdet. Allikevel må en sørge for at disse knuter blir løst, for det finnes de som foretrekker en hård virkelighet framfor en lang periode av uvisshet. Vi kommer til å marsjere sammen med Tyskland for å skjene Europa fred, noe som alle folk ivrig stunder etter. Det er ikke bare med gull man vinner en krig. Viktigere enn gullet er viljen og motet. Den fryktede blokk på 150 mil. mennesker, som forsiktig hurtig forskes, og som nå strekker seg fra Østersjøen til Det indiske Hav, kommer ikke til å løse overraske. Angrep kommer til å vise seg nytteløse. De vil bli slått tilbake med den største besluttsovhett.

Slik lod det den gang. Og det verste var at dette tomme skryt gjorde dype inntrykk i London og Paris.

MED GODT HUMØR INN I VERDENSKRIGEN:

Da Tyskland den 1. september 1939 angrep Polen, og Storbritannia og Frankrike som følge derav erklærte angriperstaten krig, meddelte Mussolini at han som "ikke krigførende" aktet å stå ved Tysklands side. Han ville ikke utsette seg for alt for store risikoer. Men da den tyske hær i begynnelsen av juni 1940 var brutt inn i Frankrike og marsjerte mot Paris, da trodde fascistdiktatoren at det ikke var noen risiko lenger. Frankrike sto foran sitt fall, og det var ikke umulig at Storbritannia snart ville gå samme vei. Den 10. juni erklærte diktatoren Frankrike og Storbritannia krig. I en tale forklarte han dette skritt overfor sitt folk:

Vi går nå inn i en kamp mot Vestens reaksjonære og plutokratiske demokratier, som stadig har forsøkt å hindre vår framgang og ofte på mistenklig vis har truet det italienske folks eksistens. De siste årtiers historie kan sammenfattes således: fraser, løftes, truseler, utpressing - og til slutt som kronen på verket - den skjedne økonomiske boykott, som ble anordnet av Nasjonenes forbund og gjennomført av 52 stater. Vår samvittighet er fullkommen ren. Dere og hele verden forvrig vet at det fascistiske Italia har gjort alt som sto i menneskers makt for å unngå den kamp som nå utkjempes i Europa. Men alt var forgjøves. Det burde vært tilstrekkelig at man hadde revurdert overenskomster (som ikke var skapt for evigheten) slik at de ble bedre tillimpot etter folkenes behov. Det burde ha vært tilstrekkelig at man ikke hadde fått i stand den vanvittige garantipolitikken, som har vist seg å få så katastrofale virkninger akkurat for de folk for hvis skyll de ble oppfunnet. Det kurne ha vært tilstrekkelig at man ikke hadde avvist det forslag som der Führer framsatte den 6. oktober 1939, d.v.s. etter det polske felttogs slutt.

Men alle disse ting hører nå historien til. Når vi nå har besluttet å påta oss en krigs risiko og offer, så er det skjedd fordi vår heders, våre interesser og framtidens hårde lover krever det. Ti et stort folk er bare virkelig stort dersom det oppfyller sine hellige forpliktelser og ikke viker tilbake for de begivenheter historien skaper. Vi griper nå til våpen først og fremst for å løse våre kontinentale grenseproblem og dernest det problem som våre grenser mot havet frambyr. Vi har til hensikt å sprengje den teritorielle og militære kjede hvorved man søker å binde oss til vårt eget hav.

Med godt humor kastet Mussolini sitt land inn i den krig som han trodde skulle skjenke det Tunisia og Egypten, og dermed herredømmet i Middelhavet - "vårt eget hav".

vvv vVv vvv

AM-10532 2,